

Căpșunile fără culoare pleacă în lumea mare

In pădurea din Munții Stâncoși, nu știu cum, prin ce întâmplare neștiută, își ducea traiul o familie de căpșuni. Vorba vine, traiul! De fapt, pe un tăpșan de pământ umed, trăiau ca vai de capul lor cinci căpșuni fără vlagă și triste nevoie mare.

Mama-căpșuna și tatăl-căpșun, care fuseseră cândva ca toate celelalte căpșuni, adică roșii ca para focului, se văicăreau acum în șoaptă, ca nu cumva să-i audă copilașii lor: Căpșunel, Căpșunica și Căpșunici.

— Ce ne facem, Căpșun? întrebă soția lui. Nu mai merge așa. Mi-e milă de aștia micii, nu mai rezistă prea mult fără soare.

— Așa e, Căpșuna mea dragă, oftă tatăl. Nu-i văd deloc râzând, nici măcar jucându-se între ei. Stau smirună, sărăcuții, parcă n-au viață!

— N-au culoare, asta n-au! zise mama necăjită. Uite, nu se-apropie nimeni de ei, toata lumea-i ocolește: licuricii, greierii, lăcustele. Zilele trecute a trecut pe-aici un grup de turiști și unul dintre ei, observându-ne pe toți, prin iarbă, nici nu și-a dat seama ce soi de fructe suntem. Nu se mai poate așa ceva! Începu să plângă în hohote Căpșuna. Vreau să fiu din nou roșie și frumoasă! Nu mai pot! Mi-e rușine! Îhî, îhî!

— Nu mai plânge, draga mea! o mângâie Căpșunul pe frunzele oflitate.

Ce putea el să facă? I se rupea sufletul de durere, privindu-și copiii resemnați. Ei n-aveau de unde să știe ce bine era să fii copt și sănătos și mângâiat de soare.

Aici, în pădurea din Munții Stâncoși multe vietăți și multe plante erau altfel de cum ar fi trebuit să fie. Copacii nu aveau frunze pe ramuri, erau atât de înalți și aveau crengi atât de dese încât soarele nu putea pătrunde să-ncălzească iarba. Cu toate astea, iarba zăcea pârlită de dorul soarelui, și pe alocuri umedă, iar greierii de lehamite ce le era, nici nu-și mai acordau chitățile să cânte vesel. În fiecare noapte se auzea un vaiet luuuung și fals, ce ofilea singurele margarete ițite pe alocuri. Ce mai, o viață tristă!

Căpșunici, care auzise discuția părinților lui, chiar dacă era mic și sfrijit, își dădu seama dintr-o dată, că lucrurile ar fi putut sta altfel în viața lor. Și atunci, întorcându-se spre Căpșunel, fratele său mai mare și mai morocănos dintre toți, cu riscul de a fi tras de frunzulițe, îl trezi din somn. Acesta îl răsplăti cu o privire adormită și încruntată.

— Ce vrei, piticule? mormăi el, dezlipindu-și genele cu greu.

— Căpșunel, șopti frățiorul, ție ți-a trecut vreodată prin cap că noi suntem nefericiți?

— Cum adică, ce-ți lipsește? N-ai somn? Se rezolvă! Îți dau un ghiont de nu te vezi! Acuși adormi buștean.

— Hai, mă, Căpșunel, nu fi rău! Mama zice că n-avem culoare și că dac-am avea, ne-am putea juca.

— Păi și eu de unde vrei să-ți dau culoare?! Așa ne-am născut, frățioare!

Și Căpșunel adormi fără probleme, asta știa el cel mai bine să facă. Dar Căpșunici nu fu mulțumit. Dacă mama zicea că poți fi altfel decât o căpșună tristă și somnoroasă, de ce să nu devină ceva ce-ar fi trebuit să fie deja?! Poate știe Căpșunica...

— Hei, surioară! Deșteaptă-te o clipă! Vreau să te întreb ceva.

Căpșunica se trezi imediat. Ea avea somnul ușor. Uneori mai visa și cu ochii deschiși. Nu știa nimeni, niciodată la ce, dar trebuie să fi fost ceva frumos, un gând răzleț la care zâmbea strengărește.

Doar când se repezea Căpșunel la ea și-o întreba acru „Tu la ce te hlizești așa?”, zâmbetul ei dispărea fără urma de pe chip.

— Ce vrei să mă întrebi, dragul meu? susură vocea ei lină.

— Surioară, ai visat vreodată să fii colorată? Sau te-ai jucat? Am tras cu urechea mai devreme la spusele părinților noștri și zic ei că nu ne putem juca fiindcă ne lipsește ceva, o culoare, dar ce fel de culoare? Și că dacă am avea-o, am fi mai sănătoși. E bine să fii sănătos? Și e bine să te joci?

— În primul rând, dragul meu, nu e frumos să tragi cu urechea, îl certă ea. În al doilea rând, nu știu dacă e bine să te joci, dar am văzut odată doi iepurași, fugărindu-se prin pădure și ascunzându-se după copaci, cică se jucau „de-a ascunsa” și râdeau, și chiuiau ca niciodată. Iar tu știi prea bine că iepurașii nu au glas.

— Asta cam așa e! aprobă Căpșunici.

— Ei bine, au fost pedepsiți! Li s-a interzis de către Bufnița Scorțoasă să mai facă zgomot și iepurașii au plecat undeva unde nu există pedepse. Așa că, nu știu dacă este bine să te joci.

Dar știu ce culoare ne lipsește. Am auzit odată niste excursioniști spunând despre noi: „Eh, dac-ar fi roșii, fructele astea micuțe ar putea fi căpșuni”.

— Vai, dar nu suntem căpșuni? se alarmă cel mic.

— Și da, și nu! Adevăratele căpșuni nu dorm toată ziua și probabil că știu ce-i joaca.

— Așa?! rămase pe gânduri Căpșunici. Și nu putem face nimic? Vreau să fiu roșu! Nu-mi place Bufnița Scorțoasă, e rea și bătrână, stă tot timpul zgribulită și m-am săturat să dorm toată ziua.

Apoi, privind-o cu duioșie pe sora lui, o întrebă plin de curiozitate:

— Tu de ce zâmbești când zâmbești?!

— Câteodată, șopti Căpșunica, îmi inchipui stelele. Mi-a spus mai demult un licurici că deasupra acestei păduri, seara, se strâng stelele la taifas și lucesc pe bolta cerului mai tare decât licuricii și e o minunăție să le vezi. De-aceea zâmbesc, îmi inchipui stelele. Și știu că sunt deasupra noastră, dar ne împiedică ramurile acestea încârligate să le vedem. Ah, ce fericită aș fi dacă le-aș vedea o dată măcar! O singură dată! Și Căpșunica prinse iar să viseze cu ochii deschiși.

— Soarele, stelele... mă întreb ce-o mai fi dincolo de pădure! Încolți în căpșorul lui Căpșunici gândul aventurii.

— Cine știe?! oftă cu părere de rău sora lui mai mare.

— Hai atunci! Hai să vedem, nu poate fi mai rău ca aici! Hai cu mine, Căpșunica, haide! se rugă el. Eu o să-mi caut culoarea, iar tu stelele.

— Stai cuminte, Căpșunici! Știi bine că nu se poate... abia ne ținem pe picioare, dacă ne rătăcim, dacă nu vom mai găsi drumul spre înapoi?

— Drumul spre înapoi? Înapoi unde? Mai bine mor pe drum decât să dorm toată viață!

Ia te uită! Așa mic și-așa pornit! Și-o căpșună mohorâtă își cerea dreptul la cunoaștere, de ce nu?!

— Și ce le spunem părintilor? întreba ea. Vor fi îngrijorați...

— Nu le spunem nimic, hotărî Căpșunici, ne întoarcem până se trezesc ei.

— Bine, hai! capitulă sora lui.

Și furiș, pâș-pâș, prin iarba umedă, cu ochii în patru să nu-i afle careva, cele două căpșuni fără culoare lăsară în urmă pădurea din Munții Stâncoși, cu apriga dorința să devină ceea ce erau deja. În curând, începură să alerge într-o goană nebună, ca și cum ar fi vrut să scape mai repede din lumea aceea.

